

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **T. L. N.**, zastoupen Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. OAM-81/LE-BE02-LE05-R2-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2020, č. j. 2 Az 70/2018 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamu, podal dne 4. 5. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že Vietnam opustil již v roce 1994 a nemá tam žádné zázemí. Žádost zdůvodnil také snahou zlegalizovat si na území ČR pobyt, aby zde mohl legálně pracovat.

[2] Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 27. 5. 2015 žalobci mezinárodní ochranu neudělil pro existenci důvodů podle § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce totiž dvakrát spáchal zvláště závažné trestné činy nedovolené výroby a držení, resp. jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami (konopím), za které byl v roce 2008 odsouzen k trestu vyhoštění na dobu deseti let a v roce 2011 k trestu odnětí svobody na dobu dvou let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Krajský soud v Praze však toto rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 A 71/2015-26, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný totiž neposoudil, zda spáchané trestné činy naplňují znaky vážného zločinu tak, jak jej chápe zákon o azylu; připomenul, že tento pojem je nezávislý na pojmu „zvláště závažný zločin“, obsaženém v trestním zákoníku. Poté, co žalovaný provedl dodatečný pohovor, sice již neshledal existenci důvodu neudělení mezinárodní ochrany podle § 15a zákona o azylu, žalobci však napadeným rozhodnutím mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona opětovně neudělil.

[3] Proti napadenému rozsudku brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl. Neztotožnil se s názorem žalobce, dle kterého existence soukromého života na území ČR ve spojení s obecně špatnou sociální situací ve Vietnamu odůvodňují udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany.

[4] Městský soud připomenul, že udělení humanitárního azylu (shledání důvodů hodných zvláštního zřetele) je věcí správního uvážení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a následně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Důvody tvrzené v žalobě (ekonomické důvody, snaha o legalizaci pobytu) nelze shledat důvody hodnými zvláštního zřetele.

[5] Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (dle kterého se doplňková ochrana udělí, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Tvrzení žalobce o délce jeho pobytu a vybudování zázemí na území ČR a o špatných sociálních podmínkách ve Vietnamu, která uvedl v žalobě, nejsou pro udělení doplňkové ochrany relevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2020 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušil.

[7] Napadený rozsudek i napadené rozhodnutí jsou dle stěžovatele v části hodnotící důvody pro udělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné, a to i v části věnující se nesouladu případného vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Městský soud nadto rozvíjí argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, čímž překračuje rozsah soudního přezkumu. Městský soud i žalovaný pouze odkázali na příklady skutečností, které dle judikatury nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, ale nezabývali se důvody konkrétně tvrzenými stěžovatelem (absence zázemí a chudoba ve Vietnamu). Soud i žalovaný se měli zabývat aktuální situací stěžovatele. Soud pouze přebírá nepřezkoumatelnou argumentaci žalovaného.

[8] I zdůvodnění městského soudu ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany je nepřezkoumatelné. Vietnam nemá rozvinutý systém péče o chudé, kteří tvoří téměř 21 % jeho populace. Stěžovatel může upadnout do extrémní chudoby a ocitnout se na okraji společnosti, což považuje za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že nadále trvá na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Napadený rozsudek městského soudu je rovněž zákonný a přezkoumatelný. Žalovaný dále odkázal na své vyjádření k žalobě. Navrhnul, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, nebo ji zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, je nutno kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ve věci stěžovatele však podmínky přijatelnosti naplněny nejsou.

[11] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. V bodě 12 rozsudku se městský soud dostatečně a přezkoumatelně vypořádal se stěžovatelovými námitkami směřujícími do nesprávného

posouzení důvodů udělení humanitárního azylu. Rovněž přezkum neudělení doplňkové ochrany, obsažený v bodě 15 napadeného rozsudku, reaguje na všechny stěžovatelovy žalobní námitky a je přezkoumatelný. Městský soud se v bodě 15 vypořádal rovněž s otázkou, zda je potenciální vycestování stěžovatele v souladu s mezinárodními závazky ČR [tedy s důvodem udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nikoli humanitárního azylu, jak v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel].

[12] Jak správně uvedl městský soud a jak kasační soud konstantně judikuje, je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, či usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16). Kasační soud neshledal, že by městský soud vybočil z výše vytyčených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do stěžovatelova postavení, a to ve vztahu ke všem skutečnostem, ve kterých stěžovatel spatřoval důvody pro udělení humanitárního azylu. Ostatně snahu o legalizaci pobytu již kasační soud ve své judikatuře označil za příklad toho, kdy nelze shledat důvody hodné zvláštního zřetele (např. městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28).

[13] Rovněž namítané ekonomické a sociální důvody (chudoba v zemi původu) nejsou v souladu s konstantní judikaturou důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Azs 8/2013-46, či usnesení ze dne 17. 12. 2016, č. j. 1 Azs 259/2016-28).

[14] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikaturnímu odklonu. Kasační soud neshledal zásadní pochybení městského soudu, ať už v nerespektování soudní judikatury, nebo ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu